

Anna seděla na lavičce ve dvoře obklopeném činžovními domy a vyhřívala se na slunci. V jednom z těch domů bydlela kamarádka Zdena a tak se s ostatními sešly právě tady. Děvčata, která seděla vedle ní, mluvila jedna přes druhou, ale ona je neposlouchala. Byla šťastná. Ukončila gymnázium, přijali ji na lékařskou fakultu a celé léto stráví se svojí milovanou babičkou, po které zdědila nejenom jméno, ale i drobnou postavu a záplavu kudrnatých silných vlasů, které k ní přitahovaly pozornost okolí. Její vlasy měly zvláštní barvu, pokud na ně dopadaly sluneční paprsky, zářily jako jantar, když se slunce schovalo, vlasy ztmavly a dostaly tmavě rudý nádech. Babička tvrdila, že jejich předek musel být maďarský šlechtic. Dědeček si jí dobíral a často vtipkoval, že by bylo lepší, kdyby po něm zdědili nějaké statky namísto rezatých vlasů. Babička pak jen mávla rukou a brblala, že nemá kouska romantiky v duši a myslí jen na ten mamon. Probrala se ze svého zamyšlení a zaposlouchala se do handrkování kamarádek. Dohodly se, že zůstanou na dvorku. Stejně se jim nechtělo chodit po ulicích a nahlížet do výloh jako dříve. Od března se všude promenádují Němci. Zaplavili ulice, úřady i jejich milované obchody. Protektorát Čechy a Morava byl úplně jiný, než samostatná republika, ve které vyrostly. Rozlézají se všude jako mor, zlobíval se tatínek, když přibýlo zase nějaké nařízení nebo zákaz. Maminka ho uklidňovala a napomínala, ať tak neřve nebo ho někdo uslyší a dostane celou rodinu do maléru. Maminka byla rozený generál, své domácnosti vládla rukou pevnou a neoblomnou, ale hlavou rodiny byl tatínek. On vydělával a živil čtyřčlennou rodinu. Nikdy na tuto skutečnost nezapomínala a od mala ji vštěpovala i svým dětem.

Božena Houdková se narodila na sklonku devatenáctého století Anně a Janovi, jako páté dítě, které své matce při porodu málem způsobilo smrt. Anna byla malá a drobná a přes čtyři kila vážící Boženka jí dala pěkně zabrat. Od začátku se Boženka měla čile k světu. Jedla za dva a rostla jako z vody. Také se jako jediná z pěti Houdkových dětí dožila dospělosti. Vyrostla z ní pěkná zdravá holka plná života. Byla o hlavu větší než maminka, po otci podědila hnědé vlasy a tmavé oči. Nebyla štíhlá jako laň ani silná, ale statná. Široká v bocích, útlá v pase s velkými pevnými řadry. Dědeček o ní s láskou říkával, že je stavěná jako bitevní loď. V posledním roce války poznala Karla Ježka, který právě dovršil jednadvaceti let a byl povolán do rakouskouherské armády. Karel bojovat za císaře pána nehodlal a tak utekl, aby se přes Polsko dostal do Ruska, kde se chtěl připojit k legionářům. Chytili ho hned ve Slezsku a putoval před válečný soud, který ho odsoudil k trestu smrti. Naštěstí pro Karla byl listopad 1918 a válka skončila, ještě než byla exekuce vykonána. Doma se objevil v polovině prosince k velké radosti rodiny a hlavně Boženky. Karel se okamžitě zapojil do budování nového státu a po celý svůj život byl zapáleným Masarykovcem. Získal práci na nákladovém nádraží a v březnu následujícího roku se s Boženkou oženil. K velkému údivu dědy Jana přišel první syn Karel na svět již sedm měsíců po svatbě. Babička jen mávla rukou, že nemá kouska romantiky v duši a ať je rád, že je holka pod čepcem. Za rok přišla na svět Boženka a rodina se stěhovala od babičky a dědy do drážního bytu v Brně. Anička se narodila dalším rokem a děda komentoval její příchod na svět památnou větou: „No nazdar, jen vykoukla na svět a už hází prasátka na všechny strany“. Anička měla hlavu plnou rezatých vlásků a od té doby jí vždy, když si rozpustila vlasy, někdo z rodiny se smíchem napomenul, aby po nich neházela prasátka. Po narození Anny dostala maminka vysoké horečky a odvezli jí do nemocnice. O děti a Karla se zatím

starala babička a malou Annu krmila kozím mlékem, proto ho asi v pozdější době úplně nesnášela. Než maminku propustili z nemocnice, řekl jí lékař, že další děti už mít nebude. Proplakala celou noc, ale nedalo se nic dělat. Měla tři zdravé děti a život šel dál.

První roky v novém státě nebyly jednoduché, ale pomalu se situace začala obracet k lepšímu. Ježkovým se nežilo špatně. Tatínek měl pravidelný plat a deputátní uhlí, takže maminka nemusela chodit do práce a starala se jen o domácnost. Občas vypomohla paní Poštové, která měla ve vedlejším domě krejčovský salón. Maminka krásně vyšívala a krajky, které vytvářela, se majitelce krejčovství náramně hodily. Peníze, které maminka za svoji práci získala, pravidelně ukládala na horší časy. Dalo by se říci, že rodině nic nechybělo, ale jak se říká, neštěstí nechodí po horách, ale po lidech. Prostřední Boženka měla nastoupit do školy, když ve městě vypukly neštovice. Děti byly přestěhovány k babičce a domů se vracely až za dva měsíce. Nikdo neonemocněl, epidemie ustoupila a ve městě bylo zase bezpečno. Záhy po návratu dostala Boženka horečku, která nechtěla ustoupit a stěžovala si na silné bolesti v ruce a nohou. Přivolaný lékař nařídil okamžitý převoz do nemocnice, a když odešel, maminka hrozně plakala. Za dva dny stejné problémy postihly Karla a také ho odvezli do nemocnice. Aničku opět poslali k babičce a ona již nikdy svoji sestřičku neviděla. Po týdnu v nemocnici zemřela tatínkovi v náručí. Karel se z nemocnice vrátil, ale po prodělané obrně měl levou dlaň nepřírozeně otočenou dovnitř a musel neustále procvičovat prsty, aby v nich neztratil cit. V dalších letech rodiče o Božence nemluvili, pouze když maminka utírala prach na komodě v pokoji, pohladila její fotografii a otřela si dlaní vlhké oči, aby si děti ničeho nevšimly. Rodina chodila každou neděli do kostela, ale od smrti Boženky tatínek bohoslužby k velké nelibosti maminky, omezil jen na tři v roce. Dvacátého pátého prosince, na Boží hod Velikonoční, a když se za Boženku, sloužila mše svatá.

Anna ještě chvíli poslouchala upovídanou Zdenou, která už půl roku nemlela nic jiného, než jaké bude mít šaty na svatbu, co všechno budou péci a jak je ten její Václav skvělý. Zdena byla dcerou ředitele měšťanské školy a před rokem se zasnoubila s Václavem Rymou. Pracoval na finančním úřadě, kde zůstal i po příchodu Němců. Anně to bylo podezřelé, protože hodně Čechů muselo z úřadů po vzniku protektorátu odejít, někteří byli i zatčeni, ale když své výhrady k Václavovi sdělila Zdeně, málem jí utrhla hlavu. Šíleně se rozzlobila a obvinila jí ze závisti, protože sama žádného kluka nemá. Aničku nápadníci nezajímali, chtěla být doktorkou a to již od osmi let, kdy prvně navštívila ordinaci dědečkova přítele Jindřicha Kozlíka. Byla okouzlena obrazy zařívacího ústrojí, které panu doktorovi visely v ordinaci. Snažila se slabikovat názvy pod obrázky, ale nedávaly jí žádný smysl. Číst uměla, ale i když se snažila sebevíc, nevěděla, co vlastně přečetla. Dědeček a pan doktor se chvíli jejím snažením bavili a pak jí vysvětlili, že názvy jsou psány latinsky. Ten jazyk jí okouzлил a nutila doktora, aby překládal vše, na co ukázala. Pánové se děvčátka potřebovali na chvíli zbavit, aby si mohli pohovořit o důležitých věcech a tak pan doktor otevřel obrovský herbář a posadil ji před něj. Anna zírala na namalované obrázky bylinek. Barvy byly tak jasné a vystínované, že rostliny vystupovaly z papíru a vytvářely nádherné koberce rozprostřené, před malou čtenářkou. U každé byliny, kytičky i kořene byl přilepen vylišovaný suchý exemplář a latinský název s českým a německým překladem. Po dvou hodinách jí dědeček chtěl od knihy odtrhnout,

protože se museli vrátit, ale Anna nechtěla jít. Držela se herbáře oběma rukama a odmítala se pohnout. Očima přelétávala z knihy na dědu i pana doktora a pak se zeptala: „mohu být taky doktorkou, když už to skoro umím?“. Pánové nevěděli, o čem mluví, ale ona spustila: „Absinthium, Pelyněk pravý, der Wermut, používá se především nať, pomáhá trávicímu ústrojí. Argimonia, Řepík lékařský, Agrimony, zevní i vnitřní použití při průjmech, bolesti žlučníku...“. Pokračovala ještě dost dlouhou dobu, než jí děda zastavil a panu doktorovi došlo, že Anička má dar fotografické paměti. Strčil herbář dědovi do ruky, z čehož neměl velkou radost, protože ho musel táhnout pěšky až domů, ale malá byla nadšená. Poskakovala celou cestu zpátky a nemohla se dočkat, až si zase ke knize sedne.

Doktor Kozlík byl zvláštní člověk, ano zvláštní, to se o něm říkalo. Vysoký štíhlý, skoro bez vlasů a s kulatými brýlemi. Dlouho si Anna myslela, že je stejně starý s dědečkem, až později zjistila, že je jen o pár let starší než její tatínek. Nemohla to pochopit, jeho obličej byl svraštělý a divně zjizvený, ale babička jí vysvětlila, že to mu způsobila zápalná puma ve válce. Na muže byl jeho hlas tichý, vysoký a sametově zabarvený. Měl štíhlé dlouhé prsty, ale jeho ruce byly malé a úplně bez mozolů. Byly velmi odlišné od rukou mužů v její rodině. Tatínek měl ruce jako medvěd, plné hrubých otlaků a ztvrdlin. Když jí stisknul, výskala, že jí rozmačká. Dědečkovy ruce byly vrásčité a dva prsty na levé ruce mu chyběly. Děda tvrdil, že o ně přišel za války, ale babička říkala, že se namazal, šel sekát dříví a netrefil se. Doktor Kozlík se malé Anny ujal a dlouhé hodiny trávili nad knihami s přírodovědou, anatomii, dějepisem a literaturou. Až o mnoho let později Anna pochopila, co znamenalo označení zvláštní. V té době se těmto lidem už říkalo teplouš, buzerant a ještě později gay. Byl to tento zvláštní člověk, který přesvědčil její rodiče, aby Anna začala studovat gymnázium, i když maminka protestovala, že by měla navštěvovat Rodinnou školu, aby byla připravena na manželství. A byl to tento zvláštní člověk, který se spojil se svým spolužákem, nynějším profesorem na Masarykově univerzitě v Brně, aby mu představil sedmnáctiletou Annu, která pana profesora svými znalostmi přesvědčila, že na lékařskou fakultu patří. Ježkovi studiem medicíny nebyli nadšeni, protože i když otec i syn pracovali na dráze, po příchodu Němců se museli spokojit jen s prací pomocných dělníků a v poslední době nebylo peněz na zbytek. Doktor Kozlík pocházel ze střední měšťanské rodiny a po rodičích zdědil v Brně dům, který prodal, protože se nechtěl vracet do města svého mládí. Byl zabezpečený a Annu miloval jako svoji dceru, proto ani chvíli nezaváhal a Ježkům oznámil, že studia uhradí sám. Jeho návrh vyvolal v rodině velké rozpaky, ale trval si na svém. „Stejně jsem u vás víc než doma a trochu se počítám do rodiny. Vlastně jste jediná rodina, kterou mám. Dovolte mi tedy Aničku podpořit v jejích plánech.“ A tak byl doktor Kozlík oficiálně zahrnut do Houdkovy a Ježkovy rodiny.

II.

Anna se zvedla z lavičky a rozloučila se s kamarádkami. Z prosvětleného dvora vyšla na ulici a zamířila k domovu. Nepotkávala mnoho lidí, ale vojenských aut kolem ní projíždělo hodně. Také německých vojáků bylo vidět dost, ale to nebyli podle tatínka lidi, jen cvičené opice, které skáčou, jak ten tajrdlík v Berlíně píská. Zabočila do vedlejší ulice a minula Jungovu vilu. Dvoupatrová žlutá budova, ozdobená nádhernými reliéfy, stála v rozlehlé zahradě, do které se vjíždělo masivní branou, upevněnou v kamenných sloupech. Sloupy byly postavené z hladce otesaných kamenů a na vrcholu každého z nich byl usazen žulový kvádr. Jako malá se sloupů bála, připomínaly jí ohromné hříby, kterým někdo klobouky obrousil do čtverce. Vždy přecházela na druhý chodník, aby na ní čtvercové klobouky náhodou nespadly. Jednou byla s maminkou u Jungů na zahradě. Paní Poštová potřebovala do vily doručit šaty pro milostivou paní a poslíček se někde zdržel. Požádala tedy maminku, zda by šaty doručila. Když prošly branou, nevěděla Anna kam dřív koukat. Nikdy v životě neviděla tolik divných květů a stromů. Pan Jung si je nechal dovézt, až někde z Ameriky, tvrdila sousedka z prvního patra jejich domu a oškíbalá se: „to víte honorace, kdyby si radši hlídali tu jejich slečinku“. Říkala Voráčková od naproti, že chodí v noci po barech“. Ale co ona mohla vědět, byla nejdál ve městě na trhu, záviděla všem nos mezi očima a navíc, byla příšernou drbnou. Pan Jung vlastnil strojírný někde strašně daleko, ale jeho manželka se nechtěla stěhovat, protože se v Brně narodila a tak si vilu postavili kousek od ulice, ve které bydleli Ježkovi. Pan továrník býval často ve své firmě a doma se příliš nezdržoval. Jejich dcera už byla dospělá, ale syn Viliam byl jen o tři roky starší než Anna. Všechny ženské z ulice o něm říkaly, že je kouzelný. Měl vlnité světlé vlasy, světlou pleť a úplně tmavě modré oči.

Maminka předala šaty, převzala peníze a obě se vydaly na zpáteční cestu. V tom ze zahrady vyběhl Viliam a za ním kráčela milostivá paní. První čeho si každý musel všimnout, byla její pleť, ještě o odstín světlejší než Viliamova, byla skoro průsvitná a paní továrníkové propůjčovala nadpřirozený výraz. Působila skoro jako porcelánová panenka. Usmála se, odpověděla na pozdrav a i se synem vešla do domu. Anička zastavila a dívala se směrem k vile, už nepůsobila tak majestátně, v zahradě ležely pokácené stromy, květy byly vytrhány a naházeny na hromadu u plotu. V přízemí domu byla dvě rozbitá okna. Jungovi stačili před Němci utéct, ale než odešli, nechal pan továrník zničit svoji milovanou zahradu. Ještě dnes se jí rozbuší srdce, když si vzpomene na pomněnkově modré oči. Dala se opět do kroku a přemýšlela, kde je asi Vilimu konec, jestli se kluk s porcelánovou pletí neztratil někde ve světě.

Doma bylo rušno, maminka organizovala balení, tatínek ležel v kuchyni na otomanu a Karel dle pokynů balil vše potřebné. Věděla, že se zdržela trochu déle, než slíbila, ale když ukázala, že ona má již od rána zabaleno, maminka se přestala mračit. K večeři bylo jen bílé kafe a chleba s margarínem, do postele se šlo brzy, ráno se vstávalo na vlak. Na nádraží bylo plno lidí, spěchali do práce, vojáci a četníci namátkově kontrolovali kennkarty. Němci je povinně zavedli hned březnu, aby měli o všech přehled. Maminka zkontrolovala, zda má svojí legitimaci při sobě a vyrazila k perónu. Jedno se Němcům nedalo upřít, od jejich příchodu vlaky jezdily na minutu přesně a tak v půl osmé nastoupili a do Tišnova přijeli před půl devátou. Ještě je čekaly tři kilometry pěšky, ale ráno nebylo příliš horko a tak cesta rychle utekla. Děda

seděl na zápraží a klepal kosu. Přivítal se s příchozími a ze stodoly vykoukla babička. Do oběda pomáhali se vším možným a ke stolu usedali všichni s velkým hladem. Babička upekla řepánky, taková dobrota pochvaloval si tatínek. Odpoledne přišel strejda Kozlík, posadil se k Anně a dlouho si povídali. Tatínek s Karlem odjeli v neděli po obědě, maminka vydržela v Lomničce do pátku, ale pak se celá ustaraná, že chlapi doma umírají hlady a za živa hníjí ve špíně, se vrátila do Brna. Anička zůstala v Lomničce jen s prarodiči. Babička a děda měli malé hospodářství, které by je ale neuživilo, a tak chovali králíky a holuby, které od nich kupoval řezník v Tišnově i pan Janoušek majitel hotýlku Na vyhlídce nedaleko vesnice. To byl hlavní zdroj jejich příjmů. Říkalo se, že Němci připravují nějakou reformu a zemědělci budou muset část své produkce povinně odvádět, ale děda jen vrtěl hlavou a tvrdil, že z tohohle mraku pršet nebude.

Prázdniny utíkaly jako voda v potoku. Anna sušila seno, krmila králíky a starala se o zeleninovou zahrádku. Každou středu trávila v ordinaci strýce Kozlíka, dopoledne mu pomáhala, připravovala obvazy, zapisovala pacienty a chodila naproti do masny pro sekanou k obědu. Po obědě se spolu vydali pěšky zpátky k babičce a cestou po loukách, vyjmenovávala rostlinky a pilovala latinskou výslovnost. Každou neděli šla s prarodiči do kostela a někdy večer se scházela s místní omladinou na návsi pod lípou. Zpívali písničky, smáli se a nemysleli na válku ani na budoucnost. Rodiče přijeli pouze dvakrát v sobotu, ale Karel ani jednou. Má vážnou známost, šeptala maminka babičce. Hedvika je dcera holiče. Je tichá, milá a hezká. Anna otočila oči v sloup a příšerně nudná pomyslela si, ale nahlas neřekla nic. Hedviku znala, bydlela o dvě ulice dál v malém domku, v kterém měli její rodiče holičství a kadeřnictví. Byly stejně staré, ale nekamarádily se, protože zpomalená nemluvná Hedvika, která na nic neměla svůj názor, šla Anně na nervy. Hedvika navštěvovala rodinnou školu, aby z ní byla řádná manželka a matka. Tak doufám, že ty skvělé dovednosti bude předvádět někde jinde než u nás. V duchu jí vytanula historka, která se stala před třemi lety. Coby gymnazistka naznala Anička, že už je načase, aby si nechala upravit vlasy podle francouzské módy. Vybrala všechny své ušetřené peníze a vypravila se k paní Potůčkové, mamince Hedviky. Poručila si umýt vlasy a ostříhat krátké mikádo s vlnou na přední straně. Potůčkovi si jí chvíli nevěřicně prohlíželi a pak se pan Potůček zeptal, jestli o jejím rozhodnutí vědí rodiče? „Samozřejmě“. Lhala, jako když tiskne. Co se stará, peníze má a on je tady od toho, aby jí obsloužil, proletělo jí hlavou. Vlasy jí umyli a ostříhali podle jejího přání. Byla nadšená, hlavu měla lehkou a připadala si stejně krásná, jako modelky v časopise. Když odcházela, u dveří seděla Hedvika, dívala se na ni a tiše zašeptala: „máma tě přerazí“. Anna pohodila ostříhanými vlasy, přesvědčena o právu rozhodnout sama o svém účesu. Stejně tu hroznou tíhu dlouhých vlasů musela tahat ona, tak co. Jak hluboce se mýlila, poznala záhy, po vstupu do kuchyně. Maminka stála u dřezu a myla nádobí, když si Aničky všimla, nejprve pootevřela pusku, zalapala po dechu a pak rychlostí blesku vytáhla ruku z vody. Bohužel v té ruce držela hadr, který Aničce omlátila o tu ostříhanou hlavu tak, že jí z ondulace nezbylo nic a z mokrých vlasů crčela špinavá voda z nádobí. Tatínek, který seděl u stolu a v němém úžasu sledovat tu tragédii, úplně potichu vstal, odepl pásek a prvně a naposled jí zmaloval zadek, že u večeře nemohla ani sedět. „V podstatě jsi dopadla dobře“, vysmíval se jí večer bratr, „taky sis mohla vykoledovat hodinovou přednášku o neúctě, neposlušnosti a arest tak na půl roku“ a dodal „teď už si tě nikdo ani nevšímne.“ Tak docela pravdu neměl, maminka jí odmítala brát na trh, dokud vlasy nepovyrostly a v neděli do kostela musela nosit šátek. Teď už má vlasy zase dlouhé, ale prosadila si délku na

ramena. Maminka povolila, až když se na její stranu postavila babička. „Boženko, nevíš, jak jsou ty vlasy těžké, když sama máš jen takové chmýří“. Maminka se urazila, celý den s nikým nemluvila, ale nakonec sama pravidelně Anniny vlasy zastříhávala. Poslední neděli v srpnu se rozloučila s prarodiči a strýcem, sousedovic Mařka jí doprovodila k vlaku a vyrazila zpět domů.

V polovině září již seděla v posluchárně Lékařské fakulty a hltala vše nové. V prvním ročníku byly jen tři dívky, ona, Inka Brdečková, dcera velkostatkáře ze Slavkova a Jana Tůmová, kterou od vidění znala. Její rodině patřila lékárna a dům na náměstí. Ze začátku si spolužaček moc nevšímal, ale po pár týdnech si k nim našla cestu. Sedávaly v hale školy a povídaly o všem možném. Inku studium moc nezajímalo, na škole byla jen kvůli otci, protože si přál syna lékaře, ale jelikož se mu narodily tři dcery, tak na sebe, to břímě vzala Inka, jak často říkávala. Nejraději se bavila o módě, voňavkách a šminkách. Bydlela u tety a všechen čas by nejraději trávila na tenisových kurtech, protože ten trenér, který tam pracoval, byl podobný Raoulu Schránílovi, kterého milovala. Jana byla povahově Anně podobnější, věděla hodně o lécích, protože vyrůstala v lékárně a milovala chemii. Večer mamince vyprávěla o všem, co nového se dozvěděla a maminka si pak stěžovala, že ta holka určitě z toho učení zblbne. Anička nezblbla, ale nezískala z medicíny ani základy, protože přišel 17. Listopad 1939. Po sérii studentských protestů proti okupaci a smrti Jana Opletala, byly z nařízení Říšského protektora uzavřeny vysoké školy a mnoho studentů bylo v následujících dnech zatčeno a transportováno do koncentračních táborů.

Anna seděla v kuchyni a brečela, nebude z ní doktorka, protože ti odporní Němci zavřeli školu, co bude dělat? Matka Ježková už měla jejího několikadenního sebelitování dost. „Přestaň řvát, nikdo neumřel. No tak nebudeš mít školu. Však tady nebudou věčně, až odtáhnou, můžeš se tam vrátit.“ Vrazila Aničce do ruky koště, ta si utřela oči a poslušně šla zametat schody. Večer si musím promluvit s Karlem, takhle to dál s tou holkou nejde. Večer s manželem vymysleli, že zkusí najít Aničce práci. Nebude to jednoduché, práce je málo a není jí ani jedna dvacet, ale pokusí se, a pokud nic nenajdou, pošlou jí do Lomničky. Bude pomáhat s hospodářstvím a možná si tam najde i nějakého kluka a s tím nesmyslem být doktorkou bude konec. Božena Ježková se tak úplně nesmířila se studiem své dcery a stále tajně doufala, že se najde mládenec, který jí poplete hlavu a z Aničky se nakonec stane řádná manželka a matka. Vždyť k tomu je určena každá ženská, tak si to Bůh přál. A tak maminka rozprostřela síť, aby zajistila práci pro Annu a skutečně se na ní štěstí usmálo. Voráčková od vedle, umývala schody v domě, kde bydleli samí Němci a tak se od jedné služky dozvěděla, že její pán pracuje na gestapu a naproti baráku mají Kavárnu, kam chodí na obědy. Chudák si doma stěžoval, že tam pořád chybí nějakí zaměstnanci a než mu přinesou jídlo, celá přestávka je pryč. Božena na nic nečekala a do Veveří ulice se vypravila hned druhý den. Kavárnu našla lehce, ale vstoupit se jí moc nechtělo, nelíbili se jí lidé, kteří vcházeli a vycházeli ven. Samí důstojníci v černých uniformách a kožených kabátech. Ale co, práce, jako práce, někam jí upíchnout musíme a Karel se k ničemu nerozhoupe. Pořád jen krčí rameny a mele, že holka může být zatím doma. Nešla hlavním vchodem, někde se přeci musí skládat zboží. Obešla dům a vstoupila na malý dvorek. Stál tam dvojkolák a chlápek z něj vykládal mléko. Na vykládku dohlížel tlustý muž s červenýmnosem. Pozdravila a svojí lámanou němčinou vysvětlila, že hledá majitele. Tlustý muž se na ní usmál a česky odpověděl: „To jsem já.“ Oddechla